

ת"פ 45659/06/17 - מדינת ישראל, המאשימה נגד יעקב אלטנני, הנאשם

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 45659-06-17 מדינת ישראל נ' אלטנני ואח'
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד דואק
נגד
(1. חן אלטנני- לא בעניינו)
2. יעקב אלטנני - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד אלפסי

הכרעת דין

האישום

לנאשם מיוחסת עבירה של פציעה כשהעבריין מזוין וכשהיו נוכחים שניים שחברו יחד לביצועה, לפי סעיפים 335(א)(1) ו-334 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי כתב האישום ביצע הנאשם את העבירה בצוותא חדא עם בנו, חן אלטנני (להלן: חן), אשר בחר להודות בחלקו, ועניינו מצוי בשלב הטיעונים לעונש.

תיאור העובדות הוא כי ביום 5.7.15, בסמוך לשעה 11:34, במתקן אשפה ומחזור בלוד, התגלע ויכוח בין הנאשמים לבין המתלונן, אשר סבר כי חן התיז עליו מים מצינור במתכוון. הנאשמים פצעו את המתלונן בכך שחן נטל לידיו מוט מברזל והכה בכל חלקי גופו של המתלונן, בעוד הנאשם אחז בגופו של המתלונן, הפיל אותו ארצה, ומנע ממנו להתרחק מן המקום. בהמשך, לאחר שעובדי המקום הפרידו בין הניצים, ניגש המתלונן ודחף את הנאשמים. למתלונן נגרמו פצע באזור פרונטלי בראש, שפשוף נרחב בכתף שמאל, נפיחות, אודם, והגבלה במרפק יד ימין, ונפיחות נקודתית בברך שמאל. המתלונן פונה באמבולנס ונזקק לטיפול, לרבות סגירת החבלה בראש, בסיכות.

תשובת הנאשם

הנאשם כפר בעובדות, וטען כי הוויכוח היה בין חן לבין המתלונן, וזאת לאחר שחן התיז עם צינור מים על המתלונן, לא ברור אם במתכוון או בשגגה. בעקבות אותו וויכוח התפתחה קטטה ביוזמת המתלונן שהחל לתקוף את חן, ואילו הוא ניסה לברר מה קרה. הנאשם טען כי חן "ניצל" את חילופי הדברים בינו לבין המתלונן, רץ והביא אלה, באמצעותה תקף

את המתלונן, ואילו מעשיו שלו נועדו רק להגן על בנו ולמנוע מהמתלונן להכותו. הנאשם טען כי לאחר מכן, התרחש שלב נוסף של האירוע, בכך שהמתלונן רץ לכיוון חן על מנת לתקוף אותו, ואז הוא רץ אחריו וניסה למנוע ממנו לתקוף את חן.

מסד ראיות התביעה

כבר בפתח המשפט הבהירה התביעה כי נגד המתלונן הוגש כתב אישום מקביל, בת"פ 44203-05-17 (להלן: ההליך המקביל), שם הורשע בכך שדחף את הנאשם ואת חן, בעוד האחרון מתגונן באמצעות מוט מברזל. אין מחלוקת על כך שהדבר התרחש בשלב מאוחר יותר של האירוע, לאחר ההתרחשות נושא האישום. מתברר כי המתלונן בחר להודות בחלקו, ועניינו הסתיים עוד בטרם העיד לפניי. לטענת התביעה, חלקו של המתלונן היה מינורי בהרבה לעומת אשמתם של הנאשמים בתיק דנן.

מטעם התביעה הובאו 5 עדים שנכחו בשלב זה או אחר של האירוע, וכל אחד מהם מסר בעדותו את גרסתו מנקודת מבטו. עלי להודות, עדויות אלה עוררו קשיים שונים, אם בשל העובדה שהעדים לא ראו את ההתרחשות בשלמותה, ועל כן פירשו את מה שראו באופן מוטעה, ואם מטעמיהם של העדים, כל אחד וטעמיו. אילו עמדו עדויות אלה לבדן, ייתכן שהיה בכך כדי לעורר קושי, אלא שמטעם התביעה הוצגו גם סרטוני מצלמות האבטחה, בהם תועד האירוע על שני חלקיו.

הסרטונים שהוגשו הם בעלי משקל מכריע, שכן באמצעותם חזה בית המשפט בהתרחשות ללא כחל וסרק. צפייה בסרטון הנוגע לחלקו הראשון של האירוע, שהוא הרלוונטי לענייננו, מוכיחה מעבר לכל ספק סביר את אשמת הנאשם ובנו חן, שכן התוכן מתיישב לחלוטין עם עדות המתלונן. לדעתי, די בסרטון לבדו על מנת להרשיע את הנאשם, וודאי שכך הדבר בהצטרפן של יתר הראיות.

להלן אפרט את הראיות שהובאו, ובראשן הסרטון. לאחר מכן, אפנה לעדות הנאשם וטענותיו.

ניתוח הראיות

הסרטון

כאמור, האירוע על שני חלקיו, תועד בסרטונים (ת/11-12). היות שכך, יש חשיבות עליונה לתייעוד המצולם, שאינו מוטה ואינו מושפע.

הסרטונים המתעדים את האירוע צולמו במצלמות אבטחה המותקנות בגובה, כך שניתן לראות את הזירה היטב. הסרטון ת/11, מתעד את חלקו הראשון והעיקרי של האירוע, הוא נושא האישום. בסרטון נראה חן כשהוא שוטף משאית בצינור, ומתיז מים לעבר המתלונן שעבר בקרבתו. המתלונן קרב אל חן, ונראה שהחל ביניהם דין ודברים, אך בתוך שניות הגיע הנאשם למקום, ניגש בתקיפות אל המתלונן, והושיט זרועותיו לעבר צווארו או חזהו. בשלב זה, לא ניתן לראות את ההתרחשות למשך כמה שניות, שכן השניים עמדו קרוב מידי, מתחת לזווית המצלמה, והם מצויים "מחוץ לפריים". בשלב הבא, בלאחר שניות בודדות, נראה המתלונן ללא חולצה, כשהוא מתרחק במהירות, ואולי ממש בורח מפני הנאשם, לכיוון משטח שטיפת המשאיות, הצמוד לנקודה בה התפתח הריב. הנאשם וחן נראים מתקדמים לעברו בהליכה נחושה

ומהירה, כשחן אוחז במוט ברזל. הנאשם נראה מתנפל על המתלונן, לופת אותו בחוזקה, ואינו מאפשר לו להיחלץ, בעוד חן התחיל להכותו מכות נמרצות במוט. המתלונן נראה מנסה להיאבק, אך הנאשם אחז בו בכל כוח, והשניים נפלו ארצה. בשלב זה, המשיך הנאשם לאחוז בכל כוחו במתלונן, ולא אפשר לו להתרומם, כשכל העת עמד חן מעליו, והמשיך להכותו ללא הבחנה במוט, שוב ושוב, בכל חלקי גופו. בתוך חמת זעמו של חן, מידי פעם פגע המוט גם באביו, הנאשם. רק לאחר שניות ארוכות, הצליח המתלונן להשתחרר, וכן נמלט. בשלב הבא, נראה הנאשם כשהוא ניגש לצינור המים ושטף את פניו. מיד לאחריו, מגיע המתלונן, ומקבל מידי את הצינור, ואף הוא שטף את פניו. בכך תם הסרטון.

הסרטון הוצג בפני העדים, כל אחד בתורו, והם אישרו כי הוא מתעד נאמנה את חלקו הראשון של האירוע.

למען הסדר הטוב, אציין כי צפיתי כמה וכמה פעמים, גם בסרטון המתעד את חלקו המאוחר של האירוע, אשר שימש בסיס להליך המקביל (ת/12). בסרטון זה נראה המתלונן עדיין ללא חולצה, יוצא מן המשרד לעבר הנאשם וכן אשר עמדו במרחק 20 מ' בערך, יחד עם כמה עובדים אחרים. כיוון שהסרטון מצולם ממרחק רב, קשה להבחין מה בדיוק התרחש בשלב זה, אך נראה כי המתלונן התעמת עם חן בדחיפות, ואילו הנאשם בא לעכב בעדו, ואז נפל. השלושה נראו רצים והודפים זה את זה, עד שהוסתרו על ידי קיר המבנה. לאחר בחינה, אני סבורה כי הצדק עם התביעה בטענתה כי חלק מאוחר זה של האירוע, אינו רלוונטי לענייננו, ואין בו כדי למעט מן העבירה שלפניי, אשר התרחשה קדם לכן, ונראית חמורה יותר.

לאחר צפייה בסרטון (ת/11), אני סבורה כי די בו לבדו, כדי להביא להרשעת הנאשם, שכן "תמונה אחת טובה מאלף מילים", ומעשי הנאשם האלימים מתועדים היטב.

נוכח עמידתו של הנאשם על הטענה שפעל להגנה עצמית, צפיתי בסרטון עשרות פעמים, על מנת לנסות ולמצוא בו ביטוי כלשהו לטענות, אך לא מצאתי להן כל בסיס. בניגוד גמור לטענות הנאשם, הוא נראה בבירור כשהוא תוקף את המתלונן יחד עם חן, בשעה שהמתלונן ניסה להתרחק ולנתק מגע.

הנאשם טען כי המתלונן הוא שהחל באלימות כלפי חן, בשלב המוקדם, וכי הדבר לא תועד בסרטון שכן התרחש מחוץ ל"פריים". אינני מקבלת טענה זו, מכמה טעמים. ראשית, לא ניתן להתרשם מן הסרטון כי המתלונן נקט באלימות. המתלונן לא נראה כלל יוזם מעשה אלים כלשהו, וקטע הזמן שנותר "מחוץ לפריים" הוא קצרצר (שניות אחדות), כך שלא ניתן היה לבצע במהלכו מעשה אלימות משמעותי. שנית, למרות שהמעורבים נותרו "מחוץ לפריים", ניתן להבחין כי במהלך מקטע הזמן המדובר ממשיך חן לאחוז בצינור המים, שכן זרם המים המצוי בתוך ה"פריים" נותר יציב, ולא נראה שמשוהו ערער את יציבות ידו של חן, כך שלא סביר שהותקף. שלישיית ועיקר, גם אילו קבעתי שבשלב המדובר נהג המתלונן באלימות, הרי מיד לאחר מכן, החל להתרחק, ואילו הנאשם וכן הם שרדפו אחריו, ליבו את העימות מחדש, והחלו להכותו בצוותא.

יובהר, בסרטון נראה הנאשם כשהוא אוחז באלימות ובכוח רב את המתלונן, בעוד חן מכה בו במוט, בכל עוז. גם לאחר שנפל המתלונן ארצה, לא אפשר לו הנאשם להתרומם, והמשיך ללפות אותו ולמשכו למטה, על מנת שיוכל חן להמשיך להכותו.

נוכח הצילום הברור, אין שחר לטענות הנאשם לפיהן ניסה רק להגן על בנו מפני המתלונן, ולהפריד בין הניצים. הנאשם נראה כשהוא לופת בחוזקה את המתלונן, ואילו היה מעוניין להפריד, יכול היה ביתר קלות לאפשר למתלונן לנוס על

נפשו, או לחילופין, היה עליו להשפיע על חן כי יחדל מן המהלומות, או להשתלט עליו, ליטול את המוט, ולהביא סוף לדבר. בניגוד לכך, הנאשם בחר להמשיך ולאחוז במתלונן, ולחשוף אותו להמשך המהלומות.

עדות המתלונן

המתלונן העיד באופן המתיישב היטב עם הסרטון, ואף תיאר את השתלשלות העניינים, בצמידות להקרנה. עדותו היתה מהימנה וקוהרנטית. המתלונן נטל אחריות לחלקו באלימות בשלב המאוחר של האירוע (עמ' 26 ש' 30), והסביר כי לאחר שהותקף, חש צורך להשיב את כבודו הרמוס, בכך שייטול את מוט הברזל, שדמו היה מרוח עליו, מידי חן. לדבריו, זה היה הטעם לכך שבחר לחדש את העימות עמו (עמ' 42 ש' 14). לגבי חלקו המאוחר של האירוע, אישר כי התעמת עם חן, והעיד שהנאשם התערב, אך החליק ונפל. לעומת הודאתו בחלקו בנוגע לשלב המאוחר, עמד המתלונן על דעתו בעניין חלקו הראשון והחמור יותר של האירוע, בו הותקף.

המתלונן נחקר ממושכות בעניין התנהלותו ברגעים שלאחר תום החלק הראשון, עת ניגש לשטוף פניו בצינור, ועמד ליד הנאשם ללא חשש, למרות שהותקף על ידו רגע לפני כן. בעניין זה הסביר כי הוא היה מטושטש מהמכות, ואף פצוע, ולכן לא היה ממוקד על מנת לחשוש מפני הנאשם (עמ' 38 ש' 12). מתוך הסרטון, ניתן לראות כי הסבר זה מתיישב עם מהלך הדברים כפי שאירע.

בנוסף לסרטון, עדות המתלונן מגובה במסמכים רפואיים ותמונות אודות החבלות.

יתר עדי התביעה

העדה לימור חג'ג' לא נכחה בחלקו הרלוונטי של האירוע, כי אם בחלק המאוחר בלבד, לפיכך עדותה אינה תורמת לבירור האשמה.

העד חן פרנקו נכח באירוע, אך עדותו מעלה קשיים של ממש. עד זה, טען כי ראה את ההתרחשות, אך תיאר אותה כ"כל מיני דחיפות כאלה, לא משהו רציני", וטען שראה "שני אנשים שניסו להגן על עצמם". ניכר היה כי הוא מנסה למזער את האירוע, ובלט ניסיונו להעלים את מעורבותו של חן, ואת המכות הנמרצות שהוכה המתלונן. רק בתשובה לשאלות ישירות, אישר כי חן היה מעורב, וכעת טען כי "היה לו שם איזה שהוא מקל להגנה עצמית שהשתמש בו להפרדת כוחות" תיאור זה, מעוות לחלוטין את המציאות המשתקפת בבירור מן הסרטון, ואף אינו מתקבל על הדעת, שהרי קשה להלום כי חן נזקק למקל לצורך הגנה עצמית, שעה שהיה בחברת אביו הנאשם, ואילו המתלונן עמד לבדו, וללא כל נשק להגנתו. נוכח הקשיים, אני דוחה עדות זו.

העד דוד דואניס העיד שראה את הנאשם והמתלונן שרועים על הארץ, ופירש את ההתרחשות, כניסיון של הנאשם לתפוס את המתלונן על מנת "שיפטיקו לריב". כמו כן, ראה את חן עם "קרש" בידו, והרחיק אותו. עם זאת, לא ניתן היה להבין, למרות ניסיונות בית המשפט לברר זאת, האם העד נכח בחלקו הראשון של האירוע, או שמא תיאר מנקודת מבטו, את החלק המאוחר, נשוא ההליך המקביל. העד חזר וטען כי לא נכח בעת ההתרחשות ליד מכולת האשפה, הנראית בסרטון ת/11 (עמ' 60), ומאידך, טוען שביחד עם חן, ניסה להפריד בין הנאשם למתלונן, אך לא הצליח להצביע על התרחשות שכזו בסרטונים שהוצגו לפניו כמה פעמים. לנוכח הקשיים, אינני נותנת משקל רב לעדות זו.

העד מאיר לביא העיד כי הגיע עם משאיתו לחניון, וראה כי חן והמתלונן מתקוטטים בידיים, ובשלב הבא הביא חן את המוט ממשאיתו, וחזר אל הנאשם. לטענתו, ראה את הנאשם "מסוכך" על המתלונן, ואוחז בו על מנת שלא יקרר לחן. לביא טען כי ניסה בעצמו להפריד, אך ראה את המקל "ואת האטרף בעיניים שלהם", לכן עזב הכל, ונכנס למשרד. עיון בעדותו מעלה חשש שראה רק את רגע העימות הראשון בין הנאשם למתלונן, עת ניגש חן למשאיתו על מנת להביא את המוט. כיוון שידוע כבר כי חלקו העיקרי של האירוע התרחש רק לאחר הבאת המוט, יוצא שהעד נכנס למשרד ולא ראה את עיקר ההתרחשות, שלאחר הבאת המוט.

העד יפרח אברהם העיד שלא ראה כיצד החלו המכות, כיוון שהיה בקבינה של משאיתו, בהמתנה לשטיפה. לטענתו, ראה את הנאשם אוחז במתלונן, ומנסה להפריד, אך שניהם החליקו על הרצפה הרטובה, ונפלו. מצד שני, טען שלא ראה מכות, ואי אפשר היה להבין מה היה ביניהם. עדותו היתה מבולבלת, כנראה בשל העובדה שלא ראה את האירוע מראשיתו.

ניתן לסכם ולומר כי העדויות לא תרמו הרבה, בהיותן חלקיות, מבולבלות, או מוטות במגמה להמעיט מחומרת האירוע. לפי התרשמותי, ייתכן שהדבר נעוץ ביחסי ההיכרות והעבודה שבין הנאשמים לעדים.

שעה שמונח לפניי הסרטון ת/11 שאינו מותיר שום מקום לספק בעניין מעשי הנאשם, אני מעדיפה אותו עשרת מונים על פני העדויות הללו.

גרסת הנאשם

כבר הראיתי קודם כי טענת הנאשם להגנה עצמית, אינה מתיישבת עם תוכן הסרטון, בו הוא נראה תוקף את המתלונן, נאבק עמו במטרה להשכיבו ארצה, ומונע ממנו להמלט מפני מהלומותיו של חן.

הנאשם טען בעדותו כי המתלונן נתן לחן בעיטה חזקה, והוא עצמו בא לשאול מדוע עשה כך, ובתגובה המתלונן דחף גם אותו. טענה זו אינה מתיישבת עם הסרטון שבו לא נראית בעיטה, אלא נראה כי בשלב שקדם להבאת המוט, הנאשם קרב בתוקפנות אל המתלונן כשזרועותיו מושטות לעבר חזהו או צווארו.

עוד טען הנאשם, כי אחז במתלונן בשלב שבו חן הלך לכיוון המשאית, על מנת שלא ירוץ אליו. הנאשם תיאר כי חשש לבנו, כיוון שהמתלונן חזק מאד: "בחור ענק, מתאמן, חיה, מי יכול על דבר כזה" (עמ' 80 ש' 22)., ואולם, גם אם כך, היה באפשרותו של הנאשם לכוון את חן להתרחק משם, ולהתרחק בעצמו מן המתלונן. תחת זאת, בחר להמשיך ולהתעמת עמו, מיד עם הגעת חן כשהמוט בידו.

מעבר לאמור, הטענה לפיה המתלונן חזק כל כך בגופו, מעוררת קושי, שהרי המציאות היא שהנאשם הצליח להשתלט עליו באופן מלא, ולרתק אותו ארצה, בעוד חן מפליא בו מכותיו, ורק כשהפרידו ביניהם העובדים האחרים, הרפה ממנו.

בע"פ 9062/12 חבה נ' מד"י (16.10.14) קבע בית המשפט העליון את יסודות ההגנה העצמית:

אלו הם יסודות ההגנה העצמית (ראו: עניין אלטגאוז לעיל, פסקה 13 לפסק דינה של השופטת ע' ארבל): ראשית, קיומה של תקיפה שלא כדין; שנית, קיומה של "סכנה מוחשית" לפגיעה "בחיי, בחירות, בגופו או ברכושו, שלו או של

זולתו"; שלישית, מילוי תנאי המיידיות, דהיינו, "על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מידי על מנת להדוף את התקיפה, ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות על מנת להדוף את התקיפה" (עניין אלטגאוז, שם); רביעית, שהנאשם לא נכנס לאירוע בהתנהגות פסולה; חמישית, קיומה של נחיצות, כלומר, "נדרש שלא ניתן היה להדוף את התקיפה בדרך אחרת פוגענית פחות בתוקף" (שם); ששית, נדרשת פרופורציה, "יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מן התקיפה" (שם).

נקל להבין כי בענייננו, מעשי הנאשם לא מקיימים את מרבית היסודות המנויים בהלכה הפסוקה: ראשית, לא התקיימה תקיפה מצד המתלונן, אלא חן הוא שהחל בתקיפת המתלונן בכך שהתיז לעברו מים; שנית, לא התקיימה סכנה מוחשית לחייהם או גופם של הנאשם או של חן, בייחוד לאחר שעמדו שניהם מול המתלונן, כשבידי חן מוט ברזל; שלישית, לא התקיימה דרישת המיידיות, היות שהמתלונן ניסה להתרחק מהשניים, לכיוון אזור השטיפה, אך הם אלה שרדפו אחריו; רביעית, הנאשם וכן הכניסו עצמם לסיטואציה מרצונם, בכך שרדפו אחרי המתלונן, ואז אחז בו הנאשם כדי להקל על חן להכותו במוט. בעניין זה, אציין כי גם אילו מצאתי שעד לשלב זה פעל הנאשם מתוך הגנה עצמית, הרי מרגע שהחל חן להכות במוט, לא התקיימה נחיצות ללפות את המתלונן ועדיף היה לשחררו על מנת שיוכל לנוס משם; חמישית, אין כל יחס סביר בין מעשי המתלונן, לבין מעשי הנאשם וכן, שפעלו בצוותא תוך הנחתת מהלומות רבות על כל חלקי גופו, באמצעות מוט מתכת.

לאור זאת, אני דוחה מכל וכל את הטענה להגנה עצמית.

בשולי הדברים, עלו כמה סתירות בעדות הנאשם, אשר מהן ניתן ללמוד על היסוד הנפשי. ראשית, בהתייחס למקור המוט, הנאשם טען מחד, כי המוט היה במשאתו, לאחר שהוא וכן מצאו אותו (עמ' 82 ש' 4), אך מאידך טען שהפועלים הם שמצאו את המוט (עמ' 82 ש' 12), ולא היה ידוע לו על כך, כיוון שיש מקומות להחביא דברים במשאת (עמ' 82 ש' 21). לאחר מכן, אישר שסתר את עצמו, ונראה כי מקור הסתירות נעוץ בתודעת האשם לגבי עצם הימצאותו של מוט המתכת ברשותו. שנית, הנאשם הכחיש שניסה לפייס את המתלונן לאחר האירוע (עמ' 85 ש' 1), אך מיד לאחר מכן, נאלץ לאשר ששלח אליו פעמיים פרחים (שם ש' 3). גם כאן, נראה שחשש להודות במה שעשוי ללמד על תודעת האשם שקיננה בו.

קושי נוסף, שאינו שולי כלל, טמון בכך שהנאשם נמנע מלהביא את חן לעדות מטעמו. לכאורה, היה בידי הנאשם להביא את בנו לעדות ביתר קלות, על מנת שיחזק טענותיו להגנה עצמית מפני המתלונן. הימנעותו מהבאת חן לעדות, צריכה להישקל לחובת הנאשם, שהרי בהתאם להלכה הפסוקה, מקום בו נמנע הנאשם מהבאת עד שכזה, יוכל בית המשפט לצאת מתוך הנחה כי אילו העיד אותו עד ועדותו תומכת בגרסת המאשימה (ע"פ 3947/12 סאלח נ' מד"י (20.1.13)).

סיכום

הנאשם הודה במעורבותו באלימות כלפי המתלונן, אך טען להגנה עצמית.

ואולם, התביעה הוכיחה באופן חד משמעי את העבירה, באמצעות סרטון.

הסרטון מתיישב היטב עם עדות המתלונן.

יתר העדויות והראיות הם בעלי משקל שולי, לאור ייחודיותו ומשקלו הרב של הסרטון.

מול ראיות התביעה, עולים קשיים רבים בגרסת הנאשם, שאינה מתיישבת עם מראה עיניים של בית המשפט, ואינה עומדת בשום אופן בתנאי ההגנה העצמית.

על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה שבכתב האישום.

ניתנה היום, ג' שבט תש"פ, 29 ינואר 2020, במעמד הצדדים